Μια βόλτα στη Νέα Υόρκη

Όπως συμβαίνει συχνά, πολλοί άνθρωποι δεν ξέρουν καν κατά πού πέφτει μια χώρα μέχρι να εμπλακεί σε έναν πόλεμο. Έτσι κι εγώ. Με αφορμή λοιπόν τις πρόσφατες εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, αποφάσισα να πάω στις ΗΠΑ για να ικανοποιήσω αυτή μου την περιέργεια.

Συγκεκριμένα, είχα την ευκαιρία να παραβρεθώ στο Παγκόσμιο Συνέδριο της Ένωσης Διεθνών Σπουδών (ISA) στο Κολούμπους του Οχάιο. Εκεί, προς μεγάλη μου έκπληξη, δόθηκε σοβαρή βαρύτητα στη γενοκτονία στη Γάζα, με μια συγκεκριμένη ανακοίνωση από ερευνητή που δουλεύει εκεί να κερδίζει ένα τεράστιο χειροκρότημα. Με μια υποσημείωση όμως: η ανακοίνωση αυτή έγινε με επίτηδες ασαφή τίτλο, προκειμένου, θεωρώ, να μην κοπεί από κάποια επιτροπή. Επίσης, ενώ θεωρητικά στο πρόγραμμα φαινόταν μια τεράστια γκάμα θεμάτων και μια πραγματικά παγκόσμια αντιπροσώπευση, στην πράξη τα πράγματα ήταν αλλιώς: πολλοί σύνεδροι από Αφρική και Ασία δεν μπόρεσαν να έρθουν λόγω μη έγκρισης βίζας, με αποτέλεσμα να κυριαρχούν και εδώ οι κλασικές επαναλαμβανόμενες δυτικοκεντρικές αναλύσεις. Υπήρξαν φυσικά και αξιόλογες ομιλίες για την παγκόσμια πολιτική κατάσταση, τον πόλεμο και το μέλλον.

Μετά από αυτά τα αναγκαίως βαρύγδουπα, μπόρεσα επιτέλους να περάσω στο κυρίως πιάτο του ταξιδιού: τη Νέα Υόρκη. Έμεινα στο Μανχάταν, πάνω δυτικά (Upper West Side για τους γνώστες). Το κέντρο από κει ήταν μια ώρα με τα πόδια, και η διαδρομή, όπως και όλες οι διαδρομές για τουρίστες σε τέτοιες πόλεις, ήταν από μόνη της πηγή ενθουσιασμού. Το Μανχάταν είναι ένα νησάκι που αποίκησαν πρώτοι οι Ολλανδοί αλλά το έχασαν από τους Άγγλους στον Δεύτερο Αγγλο-ολλανδικό πόλεμο, τότε που και οι Ολλανδοί ήταν κακοί και πολεμοχαρείς, όχι γλυκούληδες όπως σήμερα.

Από την αρχή αναρωτήθηκα γιατί αυτή η πόλη μου βγάζει τόση ενέργεια. Και τότε μου ήρθε! Ρε λες να είναι πυκνοκατοικημένη; Το έψαξα λοιπόν και όντως, το Μανχάταν είναι από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές του πλανήτη. Ουσιαστικά είναι γεμάτη ουρανοξύστες, και ενώ σε κάποιους, τους πολυτελείς υποθέτω, κάθε όροφος αποτελεί και ένα διαμέρισμα, οι περισσότεροι είναι συνηθισμένα οικιστικά οικοδομήματα, οπότε μαζεύεται πληθυσμός (μην ρωτάτε για νοίκια, δεν ρώτησα ούτε εγώ!). Και αυτό σημαίνει ότι στην πόλη επικρατεί ένας διαρκής χαμός, όπως οπουδήποτε μαζεύονται πολλοί homo sapiens, και άρα έχει πολύ πλάκα και δε βαριέσαι ποτέ.

Ως η βιτρίνα του δυτικού κόσμου, το Μανχάταν έχει πραγματικά τα πάντα, πάρκα, εστιατόρια, θέατρα, μουσεία, καυσαέριο, άστεγους, πορείες, δημαρχείο, δικαστήρια, γηπεδάκια, γέφυρες, δημόσιες τουαλέτες, είναι γενικά μια τεράστια παιδική χαρά ενηλίκων. Και φυσικά έχει άπειρα

περιπολικά γιατί πολλοί χαζοχαρούμενοι σε ένα νησί είναι εύκολος στόχος και χρειαζόμαστε δημόσιους μπράβους να κρατάνε τους κακούς απέξω. Άλλωστε η αστική ομορφιά είναι ταυτόσημη με την κοινωνική ανισότητα και η Νέα Υόρκη είναι το κατεξοχήν σύμβολο αυτής της θλιβερής συνθήκης.

Είναι εντυπωσιακή πάντως. Πολύ εντυπωσιακή. Και εξαιρετικά ευχάριστη, έστω και με αυτή την καταστατική της πλαστότητα, κυρίως αν αποφύγετε όσους/ες σας βλέπουν ως δολάρια. Για παράδειγμα, όλη η πανέμορφη παραλία που βλέπει τις εκβολές του ποταμού Χάντσον και όπου βρίσκεται το νησί Ellis με το Άγαλμα της Ελευθερίας είναι κλειστή «για έργα». Όλη όμως. Ο μόνος τρόπος να δει κανείς αυτό το εικονικό τοπίο είναι να κάνει ζιγκ ζαγκ ανάμεσα από άπειρους τουριστικούς πράκτορες που ανταγωνίζονται για το ποιος από όλους προσφέρει τον καλύτερο τρόπο να στοιβαχτείς σε ένα καραβάκι. Βλέποντας ότι υπάρχει μηδενική δυνατότητα να απολαύσω την εμπειρία, και έχοντας και πολύ κρύο για να βγω στα ανοιχτά, απλά έστριψα αριστερά προς την Wall Street. Κι αυτή διάσημη είναι.

Επίσης είχε και παναμερικανική πορεία κατά του Τραμπ το Σάββατο 28 Μαρτίου. Δεν είχε πολύ κόσμο ούτε άκουσα καμιά πρωτοποριακή πολιτική θέση. Κυρίως πουλούσαν μπλουζάκια και κονκάρδες. Αλλά όταν ένα κοριτσάκι ρώτησε την μαμά του «γιατί μαζεύονται όλοι αυτοί οι άνθρωποι», αυτή απάντησε «για να σταματήσει ο πόλεμος», και αυτό μου φάνηκε ωραίο.

Τον Νοέμβριο ήμουν στο Πεκίνο. Εκεί οι ουρανοξύστες είναι καινούριοι και οι γέφυρες πιο μοντέρνες και ντελικάτες, σε βαθμό που αμφιβάλλεις αν αυτά – και μαζί με αυτά και η ίδια η Κίνα – μπορούν να αντέξουν για πολύ. Δεν το λες εντυπωσιακό, αλλά η εικόνα του έχει κάτι το τρομακτικό και μυστηριώδες, τόσο που δεν έχεις χρόνο να σκεφτείς τι κρύβεται από πίσω. Η Νέα Υόρκη από την άλλη είναι τόσο όμορφη, που σε βάζει σε υποψίες. Και γρήγορα καταλαβαίνεις ότι πίσω από την εικόνα κρύβεται μια ασχήμια που δεν την βλέπεις, αλλά την βιώνεις κάθε μέρα. Τώρα ποιο από τα δύο συναισθήματα είναι προτιμότερο, θα σας γελάσω.